

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 45 0 Rs 043642 24 Rev
Sarajevo, 03.09.2024. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Marijana Omerčaušević, predsjednica vijeća, Mustafa Šabić i Fatima Mrdović, članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M.H. iz G., ul. P. ..., koga zastupaju punomoćnici Selma Demirović-Hamzić i Alen Gračić, advokati iz zajedničke advokatske kancelarije „Demirović-Hamzić i Gračić“ iz Sarajeva, ul. Čemaluša broj 2, protiv tuženog Bosansko-podrinjski kanton Goražde, Kantonalna uprava za inspeksijske poslove, ul. 1. Slavne višegradske brigade broj 2a, Goražde, koga zastupa zakonski zastupnik Kantonalno pravobranilaštvo Bosansko-podrinjskog kantona Goražde, radi utvrđenja povreda prava na jednako postupanje i naknade štete, v.p.s. 10.100,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Kantonalnog suda u Goraždu broj: 45 0 Rs 043642 23 Rsž od 19.10.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana.03.09.2024. godine donio je sljedeću:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Goraždu broj: 45 0 Rs 043642 22 Rs od 18.07.2023. godine odlučeno je:

I Odbija se tužbeni zahtjev kojim je traženo da se utvrdi da je tuženi povrijedio pravo na jednako postupanje prema tužiocu u odnosu na državne službenike drugih kantona na način što je propustio izvršiti zakonsku obavezu donošenja usaglašenih kantonalnih propisa iz oblasti plata i naknada u skladu sa odredbama Zakona o platama i naknadama u organima vlasti F BiH i time onemogućio utvrđivanje visine i obračun isplate odgovarajuće plate po istim osnovnim koeficijentima kao i državnim službenicima drugih kantona.

II Odbija se tužbeni zahtjev kojim je traženo da se obaveže tuženi da tužiocu na ime naknade materijalne štete radi neisplate odgovarajuće plate po istim osnovnim koeficijentima kao i državnim službenicima drugih kantona za period od 01.01.2019. do 31.12.2021. godine isplati iznos od 15.324,97 KM (petnaesthiljadatristotinedvadesetčetiri i 97/100 konvertibilnih maraka), sa zakonskim zateznim kamatama počev od 01.01.2022. godine pa do konačne isplate, kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.327,20 KM (trihiljadetristotinedvadesetsedam i 20/100 konvertibilnih maraka), sve u roku od 15 (petnaest) dana.

III Obavezuje se tužilac da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.520,00 KM (dvijehiljadepetstotinaidvadeset konvertibilnih maraka), u roku od 15 (petnaest) dana.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Goraždu broj: 45 0 Rs 043642 23 Rsž od 19.10.2023. godine žalba tužitelja se odbija kao neosnovana i prvostepena presuda potvrđuje.

Protiv drugostepene presude tužitelj je, blagovremeno, izjavio reviziju zbog povrede odredaba parničnog postupka, učinjenih u postupku pred drugostepenim sudom, i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači na način što će se u cijelosti udovoljiti tužbenom zahtjevu, uz naknadu troškova parničnog postupka, uvećanih za troškove sastava revizije, ili ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Tuženi u odgovoru na reviziju predlaže da se revizija odbaci ili odbije kao neosnovana.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu u granicama razloga revizije i po službenoj dužnosti u smislu člana 241. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH” broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15, dalje ZPP) ovaj sud je odlučio:

Revizija nije osnovana.

Tužitelj nepotrebno predlaže da se revizija dozvoli u smislu člana 237. stav 3. ZPP jer da vrijednost spora ne prelazi iznos od 30.000,00 KM, te u tom pravcu postavlja određena materijalno pravna pitanja. Ovo iz razloga što je članom 13. stav 2. Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“ broj 59/09 i 66/16) propisano da u postupcima iz člana 12. navedenog zakona uvijek je dozvoljena revizija.

Neosnovano tužitelj prigovara da je drugostepena presuda zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka, jer je prvostepeni sud ocjenu izvedenih dokaza izvršio u skladu sa odredbama člana 8. ZPP, cijeneći svaki dokaz posebno i sve dokaze zajedno, pri čemu ta ocjena dokaza nije bila arbitrarna, kako je to pravilno zaključio i drugostepeni sud. Slobodnoj ocjeni dokaza od strane suda stranka ne može s uspjehom suprotstaviti svoju ocjenu dokaza, pogotovo kada ova uključuje u sebi i prigovore činjenične prirode, koji u revizijskom postupku nisu relevantni (član 240. stav 2. ZPP).

Nije osnovan ni revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava (član 240. stav 1. tačka 2. ZPP).

Predmet spora je zahtjev kojim tužitelj traži da se utvrdi da je tuženi, propuštanjem usaglašavanja svojih propisa sa odredbama Zakona o plaćama i naknadama u organima vlasti Federacije BiH, povrijedio njegovo pravo na jednako postupanje u odnosu na državne službenike u ostalim kantonima, čime je onemogućeno utvrđivanje visine i obračuna plaće po istim osnovnim koeficijentima kao i državnim službenicima drugih kantona, te da mu nadoknadi materijalnu štetu nastalu usljed takvog postupanja za period od 01.01.2019. do 31.12.2021. godine u iznosu od 15.324,97 KM, uz naknadu troškova postupka u iznosu od 3.327,20 KM.

Odlučujući o predmetnom zahtjevu nižestepeni sudovi su utvrdili da je tužitelj državni službenik Bosansko podrinjskog kantona Goražde, da je tužitelju u utuženom periodu obračun i isplata plaća vršena u skladu sa propisima Bosansko podrinjskog kantona Goražde, da tuženi nije usaglasio svoje propise koji regulišu pitanje plaća državnih službenika u Bosansko podrinjskom kantonu Goražde sa Zakonom o plaćama i naknadama u organima vlasti Federacije BiH, da je vještak ekonomske struke izvršio obračun razlike plaće koju je tužitelj nesporno primao i plaće obračunate u skladu sa Zakonom o plaćama i naknadama u organima vlasti Federacije BiH u dvije varijane. Prva varijanta se odnosi na razliku u odnosu na obračun

uz primjenu koeficijenta iz Zakona o plaćama i naknadama u organima vlasti Federacije BiH i osnovice važeće u utuženom periodu. Druga varijanta se odnosi na razliku u odnosu na obračun uz primjenu koeficijenta iz Zakona o plaćama i naknadama u organima vlasti Federacije BiH i kantonalnom propisu sa osnovicom dogovorenom i na snazi nakon stupanja na snagu kantonalnog propisa (januar 2022.godine).

Na osnovu tako utvrđenog činjeničnog stanja nižestepeni sudovi su, po ocjeni ovog suda, donijeli pravilne i zakonite presude kada su odbili kao neosnovane zahtjeve tužitelja.

Naime, i u ovoj fazi postupka sporno je da li je postupanjem tuženog došlo do diskriminacije tužitelja u odnosu na državne službenike u drugim kantonima, odnosno da li je došlo do uskraćivanja prava na plaću jednakoj plaći državnih službenika u drugim kantonima i da li je na taj način tužitelju prouzrokovana materijalna šteta?

Nižestepeni sudovi su svoju odluku o odbijanju zahtjeva zasnovali na odredbama člana 1., 5., 6., 9., 57., 59., 60., 61. i 63. Zakona o plaćama i naknadama u organima vlasti Federacije BiH („Službene novine F BiH“ broj: 45/10, 111/12, 20/17, 22/19 i 94/20), uz obrazloženje da je obaveza kantona bila da donesu propise iz oblasti plaća i naknada usaglašene sa Zakonom o plaćama u organima vlasti Federacije BiH, ali da nije propisana direktna primjena federalnog zakona u okolnostima ako kantoni ne donesu propise u određenom roku.

Tužitelj u reviziji istrajava na prigovoru da je pogrešan zaključak drugostepenog suda da državni službenici različitih kantona ne mogu biti uporedna grupa u kontekstu diskriminacije, jer je izmjena federalnog propisa bila u cilju da se koeficijenti za obračun plaća između državnih službenika u svim kantonima u Federaciji BiH izjednače.

Suprotno navedenim prigovorima nižestepeni sudovi pravilno zaključuju da tuženi ima ustavne ovlasti da uređuje oblast javne uprave na nivou kantona (član 4. Ustava Federacije Bosne i Hercegovine i član 16. i 17. Ustava BPK Goražde), kao i pravo da utvrđuje način i obim finansiranja, uključujući i plaće službenika u javnoj upravi, neovisno od ostalih kantona.

Po ocjeni i ovog suda kao uporedna grupa ne mogu biti državni službenici iz drugih kantona, jer oni nisu uposlenici tuženog. Kako tužitelj nije naveo uporednu grupu iz Bosansko-podrinjskog kantona Goražde, to u postupku nije učinio vjerovatnim da je diskriminisan u smislu člana 2. i 15. Zakona o zabrani diskriminacije, odnosno, nije dokazao da mu je tuženi povrijedio pravo na jednako postupanje.

U vezi sa navedenim, imajući u vidu da se visina plaće za službenike utvrđuje na nivou kantona, a da ne postoji zakonska odredba kojom se svim službenicima na nivou kantona u Federaciji BiH garantuje ista plaća za iste poslove, proizilazi da tužitelj nije dokazao da mu je postupanjem tuženog nanesena materijalna šteta u iznosu od 15.324,97 KM, u visini plaće koju je našao vještak ekonomske struke u prvoj varijanti, na osnovu pripadajućeg koeficijenta iz federalnog zakona, uz primjenu osnovice koja je bila na snazi u kantonu u utuženom periodu, a sve zbog neusaglašavanja kantonalnog propisa sa federalnim.

Ostali revizijski prigovori nisu od odlučnog značaja sa aspekta predmeta spora (član 231., u vezi sa članom 253. ZPP), pa ih ovaj sud nije ni obrazlagao.

Kako ne postoje razlozi revizije, kao ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je reviziju odbiti primjenom člana 248. ZPP, i odlučiti kao u stavu 1. izreke.

U skladu sa odredbom člana 397. stav 1., a u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP, odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova revizijskog postupka, jer nije uspio sa podnesenom revizijom (stav 2.).

Predsjednik vijeća
Marijana Omerčaušević, s.r.